

men senere må opgive, vil den pågældende typisk have krav på erstatning for tab af erhvervs-evne. Dette erstatningskrav vil i et sådant tilfælde først blive forældet efter lovens korte frist 3 år efter, at den pågældende måtte opgive at arbejde videre.

I et sådant tilfælde skal den skadelidte altså blot sørge for at rejse kravet over for arbejdsskademmyndighederne inden for 3 år efter, at den pågældende måtte holde op med at arbejde.

Man kan så forestille sig den situation, at arbejdsskademmyndighederne afviser kravet, fordi man ikke finder det bevist, at sygdommen skyldtes den pågældendes arbejde. En sådan afvisning har jo umiddelbart ikke noget med forældelsesreglerne at gøre, men hvad sker der, hvis der 4 år senere kommer væsentlige nye oplysninger, der betyder, at årsagssammenhængen mellem sygdommen og arbejdet nu faktisk kan bevises? Her vil arbejdsskadesikringslovens betingelser for at få sagen genoptaget hos myndighederne være opfyldt, men risikerer man så, at kravet i mellemtiden er blevet forældet? Nej, i et sådant tilfælde vil 3-års fristen også være suspenderet, og fristen begynder altså først at løbe fra det tidspunkt, hvor de nye væsentlige oplysninger foreligger.

På baggrund af det jeg her har sagt, er det min konklusion, at der ikke er tale om at stille de skadelidte i arbejdsskadesager i en urimelig situation, og jeg synes ikke, at der er behov for at lave særregler, der afviger fra de regler, der i øvrigt vil gælde på personskaedområdet.

Jeg har i første omgang undladt at komme ind på det ændringsforslag, jeg har fremsat efter aftale med beskæftigelsesministeren. Det vedrører jo en mere specifik problemstilling vedrørende genoptagelse af afgjorte sager.

Spørgsmål 29:

Ministeren bedes i fortsættelse af samrådet 24/5-07 om samrådsspørgsmål A ved anvendelsen af konkrete eksempler uddybe/konkretisere, hvad der i forhold til forældelsesfristens påbegyndelse for så vidt angår arbejdsskader nærmere ligger i, at den tilskadekomne fik eller »burde« have fået kendskab til kravet.

Svar:

Lovforslagets § 3, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Stk. 2. Var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.«

På det omhandlede punkt svarer den såkaldte suspensionsregel i lovforslagets § 3, stk. 2, indholdsmæssigt til § 3 i den gældende 1908-lov. Ifølge en højesteretsdom fra 1999 finder 1908-loven dog ikke anvendelse ved krav i henhold til arbejdsskadesikringsloven.

Både den gældende og den foreslåede suspensionsregel har til formål at sikre, at kreditor kun mister sit krav efter lovens korte frist, hvis det kan bebrejdes kreditor, at han eller hun ikke reagerede før fristens udløb. Suspensionsreglen skal sikre, at lovens korte frist ikke medfører resultater, der er urimelige for kreditor, og derfor er der ved anvendelsen af den gældende regel generelt blevet taget et betydeligt hensyn til kreditor, jf. herved Eivind Einersen, *Forældelsesloven af 1908 med kommentarer* (1999), side 264.

Både den gældende og den foreslåede suspensionsregel er således udtryk for en almindelig culperegulering, idet forældelsesfristen kun begynder at løbe, hvis det skyldes kreditors culpøse adfærd, at denne ikke har viden om fordringen og skyldneren, jf. herom bl.a. Bo von Eyben, *Forældelse I* (2003), side 448.

Som et eksempel på anvendelse af den gældende suspensionsregel uden for arbejdsskadeområdet, kan nævnes Højesterets kendelse af 5. november 1990, jf. Ugeskrift for Retsvæsen 1991.1 H. Sagen drejede sig om en person, der efter et trafikuheld den 3. november 1981 var blevet behandlet på hospitaler bl.a. for en knæskade. En hofteskade blev først opdaget den 6. juli 1982 ved en ambulant kontrol. Lægen, der havde foretaget denne kontrol, forklarede i retten, at han ikke kunne huske, om han havde sagt til den skadelidte, at der kunne blive tale om varigt men efter hofteskaden, og at det efter hans opfattelse var en lægefejl, at hofteskaden ikke var blevet opdaget og behandlet tidligere. Den skadelidte havde i 1984 set en erklæring fra lægen herom. Højesteret fastslog ved kendelsen, at den skadelidtes eventuelle erstatningskrav ikke var forældet efter 1908-lovens 5-års frist den 10. september 1988, hvor den skadelidte anlagde retssag mod de hospitaler, der havde foretaget behandlingen efter trafikuheldet.